

Om praxis i skogsmål

Av kammarrättsassessorn Ulf Malmgård

Regeringsrätten har under det senaste året avgjort några skogsmål som synes ha principiell räckvidd. Det kan ha visst intresse att redogöra för vissa fall av vilka endast några kommer att publiceras i RRK eller som referat i RA.

Skogskonto

Frågan om överflyttning av medel som inestätt på skogskonto till nytt konto har tidigare varit uppe för regeringsrättens prövning vid tre tillfällen (RA 1970 ref. 35, 1970 fi 1956 och 1971 fi 362). I samtliga fall var fråga om överflyttning av medel från en bank till en annan, i allmänhet för att insättaren ansett den nya banken bekvämare. Både då medlen kontant lyftes i den första banken och då medlen överfördes genom bankclearing fann regeringsrätten att fråga var om uttag, som skulle beskattas. Kammarrättsrådet Jan Sundin har omnämnt referatfallet i en artikel (SN s 407/71). Sundin synes emellertid ha dragit något för vittgående slutsatser av utgången. Han anför att även omflyttningar inom samma bank innebär att medlen uttas från skogskonto och att de därför skall upptas till beskattning. – Den 1 november 1972 meddelade regeringsrätten dom i mål rörande skogsinspektorn Ohlssons taxering 1967. (En närmare redogörelse för fallet har lämnats i SN s 510/73.) Här skall endast sägas att regeringsrätten inte ansåg att uttag från skogskonto ägt rum då skogskontomedlen flyttats från ett konto till ett annat i samma bankkontor. Man synes emellertid böra lägga märke till att regeringsrätten gjort ett uttalande, som går utöver vad som var aktuellt i själva målet. Regeringsrättens skrivning ”i samma bank”, måste tolkas så att överflyttning från ett kontor till ett annat inom samma ”bankföretag” inte heller skall anses medföra att uttag har ägt rum. Det kanske kan påpekas att det enligt tillämpningskungörelsen (1954:144) åligger bank (inte bankkontor) att bokföra skogskontomedlen så att bankens särskilda uppgiftsskyldighet kan fullgöras. Såsom Sundin påpekat har skogsskattekommittén (SOU 1969:30) föreslagit följande tillägg till 8 § skogskontoförordningen.

Såsom uttag betraktas inte att på skogskonto inestående medel till hela beloppet direkt överföres från en bank till en annan, om den sistnämnda därvid förbinder sig att med avseende å de överflyttade medlen iakttaga vad som ålegat den bank, hos vilken medlen tidigare stått inne.

Denna ändring skulle, om den genomfördes, medföra att i vart fall överföringar genom bankclearingen skulle kunna verkställas utan beskattningseffekter.

Enligt 5 § skogskontoförordningen skall insättning ske senast den dag självdeklaration skall avlämnas. Detta innebär bl a att insättning kan fördröjas om uppskov med deklarations avlämnande erhållits genom vederbörligt beslut. Försittes emeller-

tid den sista dagen är saken ohjälplig. Fristen synes ej ens kunna återställas extra ordinärt. (Regeringsrättens beslut den 19 juni 1973 angående dödsboets efter H A Sundström taxering 1968; ej prövningstillstånd.)

Förvärvskälla

Frågan om värdeminskningsavdrag på skog på nytillköpt fastighet behandlades i prop 1959:44 sid 42 och föranledde 1967 och 1968 en animerad debatt i dessa spalter (SN s 315 ff och 487 ff/67 samt 149/68). Debatten har avsatt spår i skogsskattekommitténs betänkande (s 180 ff). Debatten gällde effekten av ett förhandsbesked (RN 1967 nr 5:3) av vilket i korthet följande kan utläsas. Om en skogsägare köper till en närliggande fastighet skall i normalfallet värdeminskningsavdrag på skog beräknas med utgångspunkt från förhållandena på fastigheterna sammantagna och inte med enbart hänsyn till den nyförvärvade fastigheten. RN uttryckte saken sålunda: "Omständigheterna föranleder inte till annat antagande än att vad som förvärvas och förut innehavd fastighet kommer att tillsammans utgöra en förvärvskälla." Häri gjorde regeringsrätten ej ändring. De omständigheter som redovisas var endast att den nya fastigheten låg intill den gamla, att det fanns skog på den gamla och avverkningsbar skog på den nya fastigheten. Med anledning av utslaget yttrade Bertil Wennergren (SN s 316/67): "Skivsättet lämnar dörren på glänt. Kan man visa att den tillkommande fasta egendomen i det inledande skedet inte integrerats i driften av förut innehavda fastigheter, borde den kunna betraktas som en egen förvärvskälla intill fusionen, alldeles som en fastighet, som lämnat driftsgemenskapen vid avyttring bildar egen förvärvskälla därefter."

Den 21 december 1972 avgjorde regeringsrätten mål om hemmansägaren Kivijärvis inkomsttaxering 1967 och 1968. Kivijärvi ägde tre fastigheter sedan åtskilliga år tillbaka. Han drev huvudsakligen skogsbruk på dessa fastigheter. År 1964 utreddes att hans gällande ingångsförråd och ingångsvärde på skogen på dessa fastigheter kunde beräknas till 17 700 kbm resp 16 485 kr eller 93 öre/kbm. År 1965 köpte Kivijärvi — sedan han undersökt skattekonsekvenserna — ytterligare en skogsfastighet. Haparanda by 3:12, vars ingångsförråd samma år beräknades till 10 500 kbm och vars ingångsvärde på skog uppskattades till 159 400 kr eller 1 557 öre/kbm. Avverkningarna på den tillköpta fastigheten kom igång 1966 och vid taxeringen 1967 yrkade Kivijärvi avdrag enligt förrådsmetoden med 127 330 kr (84 % av 159 400 kr) beräknat enbart med utgångspunkt från den tillköpta fastigheten. När avdraget beräknades så att hänsyn togs till ingångsvärde, förråd och tillväxt på alla fyra fastigheterna blev det 53 530 kr eller 73 800 kr lägre. TN = PN = KR bestämde avdraget till 53 350 kr; KR angav som skäl att fastigheterna fick anses utgöra en förvärvskälla. Regeringsrätten biföll Kivijärvis yrkande om nedsättning (se referat SN s 51/74) och yttrade i sin dom bl a:

"Med hänsyn till vad som i omedelbar anslutning till förvärvet avtalades mellan bolaget (virkesköparen) och Kivijärvi ävensom till omständigheterna i övrigt får anses att Kivijärvi innehaft fastigheten Haparanda by 3:12 (den nya fastigheten) i huvudsakligt syfte att fullgöra

avtalet med bolaget och att fastigheten icke har stått under gemensam förvaltning och drift med hans övriga fastigheter på sådant sätt, att samtliga fastigheter framträtt, ekonomiskt sett, såsom en naturlig enhet. Fastigheten Haparanda by 3:12 bör därför betraktas som en särskild förvärvskälla vid bestämmandet av avdrag för värdeminskning å skog.”

I detta fall ansågs sålunda en särskild förvärvskälla föreligga. Förhållandena var också utomordentliga. Genom fastighetsköpet och skogsförsäljningen gjorde Kivijärvi en handelsvinst om ca 50 000 kr men han ansågs i underinstanserna ha haft skattepliktiga inkomster om ca 190 000 kr.

Man får emellertid inte dra slutsatsen att omfattningen av avverkningarna på den tillköpta fastigheten har större betydelse. Den 19 november 1973 har dom meddelats i mål om hemmansägaren Nilssons taxeringar 1968 och 1969. Nilsson ägde sedan lång tid tre jordbruksfastigheter med tillsammans 124 ha skogsmark. Han köpte 1966 en fastighet, som utgjordes av en ö om 4 ha, för 30 000 kr varav 29 400 kr ansågs belöpa på skog. Åren 1967 och 1968 sålde Nilsson skog från ön för i runt tal 45 000 kr. Enligt utredningen hade 98,71 % av virkesförrådet på ön avverkats och Nilsson uppgav att ön därefter endast lämpade sig för fritidsändamål. Nilsson yrkade avdrag med tillhopa 29 021 kr för båda åren. PN=KR=RR gav emellertid, då alla fastigheterna ansågs utgöra en förvärvskälla, avdrag med blott 4 163 kr därvid hänsyn togs till ingångsvärde m m på de tidigare ägda fastigheterna.

Likaledes vägrades prövningstillstånd i två mål där avverkningarna på de tillköpta fastigheterna uppgick till 65 resp 12,5 procent av deras förråd.

Man kan något fundera över hur Nilssons rätt till avdrag skulle gestalta sig om han idag sålde enbart ön och behöll övriga fastigheter. Han har ej rätt till avdrag i samband med försäljningen av ön, men kan man å andra sidan anse att skogens på övriga fastigheter för honom gällande ingångsvärde ökat med $(29\,400 - 4\,163 =) 25\,237$ kr?

Man kan alltså konstatera att utgången i Kivijärvi-målet är ett utomordentligt undantag och författaren kan knappast tänka sig några andra omständigheter som skulle bryta presumtionen att en nyförvärd fastighet omedelbart integreras med de gamla. Emellertid lär man på sina håll för att underlätta jordbrukets yttre rationalisering och finansieringen av denna tillämpa s k ensidiga ägoutbyten. Vid sådan markövergång, finns en uttrycklig bestämmelse om rätt till avdrag för värdeminskning under tre år från förvärvet om ståndskogslikvid utges och denna finansieras med skogsuttag, jfr RRK K74 1:16.

I samband med frågan om förvärvskällan skall jag redovisa ett annat fall som egentligen gäller en numera överspelad fråga nämligen utskiftning av avverkningsrätter från dödsbon. Som bekant gällde tidigare att utskiftning av avverkningsrätter kunde ske utan skattekonsekvenser för vare sig dödsbo eller delägare om inte delägaren samtidigt tillades den fastighet på vilken skogen växte (luckan vid arv). Enligt numera gällande regler skall dödsboet beskattas för värdet av utskiftad avverkningsrätt.

Den 9 oktober 1973 meddelade regeringsrätten dom i mål angående Gulli Johans-

sons taxeringar 1964 och 1965. Hon hade vid arvsskifte erhållit dels en avverkningsrätt till vissa träd på en fastighet dels hälften av fastigheten. Den andra hälften erhöll hennes barn. Fråga var nu om hennes förvärv av hälften av den förvärvskälla på vilken skogen växte skulle medföra att likviden för avverkningsrätten skulle hänföras till fastighetens avkastning. PN=KR ansåg att det var fråga om avkastning från hennes förvärvskälla. Regeringsrätten fann att försäljningsintäkten inte var skattepliktig för Gulli Johansson. Bakom detta synes endast kunna ligga att en helägd del inte kan förenas med en delägd del och utgöra en förvärvskälla tillsammans. Man kan tänka sig att en person äger ett hus och tillsammans med andra personer marken på vilken huset är uppfört. Inte heller i sådant fall synes en förvärvskälla kunna föreligga. – För att återgå till ovan behandlade problem rörande tillköpta fastigheter synes det sålunda svårt att förena tidigare ägda fastigheter med en ny som har andra ägarförhållanden.

Angående förvärvskälla se även SN s 539/74.

Fördyrad avverkning, tillväxtförlust m m

Tidigare förelåg en väsentlig skillnad mellan ersättningar som utgick i samband med allframtidssupplåtelser beroende på om ersättningen kunde hänföras till den skog som avyttrades i samband med marken eller om ersättningen var hänförlig till minskning i den återstående markens skogsproducerande förmåga. I det senare fallet var ersättningen i princip inte skattepliktig. Sedan numera realisationsvinstbeskattningen blivit evig då det gäller fastigheter har skillnaden minskat på så sätt att båda slagen av ersättningar alltid är skattepliktiga. Fortfarande gäller emellertid att inkomst av skogsbruk och realisationsvinst beräknas var för sig. Här är inte platsen att redogöra för de skilda reglerna. Det skall endast konstateras att förutom de i RN meddelande 1962 nr 3:1 nämnda ersättningarna för värdeförluster även ersättning för fördyrad avverkning räknas in i valutan för skogen vid beräkning av rotnetto enligt anvisningarna (dom 20 juni 1973 angående Lindströms taxering 1966). Detsamma torde gälla ersättning för förtidig avverkning och tillväxtförlust, (tillväxtförlust skattepliktig efter 1959 års lagändring, dom 20 februari 1973 angående Elias Larsson SN sid 50/74; jfr Wennergren SN 185/63).

Ingångsvärdet på skog

Vid köp av skogsfastighet gäller att såsom skogens ingångsvärde skall upptas den på skogen belöpande delen av köpeskillingen. Inledningsvis skall här konstateras att om över- eller underpris erlagts för fastigheten man måste proportionera med hänsyn till detta. Här avses nu att mer eller mindre än fastighetens marknadsvärde – det pris en förständig köpare skulle erlagga – betalats. Å andra sidan går man inte gärna under något av de i taxeringsvärdet ingående delvärdena. Detsamma gäller, mutatis mutandis, beräkning av säljarens intäkt av skog som sålts i samband med marken. Har emellertid en säljare erhållit ett visst övervärde både på skog och jordbruk kan man inte hänföra hela övervärdet till skogen enbart på den grun-

den att skogspriset borde ha varit bättre. Det behöver sålunda inte vara fel då en säljare säger sig ha fått 20 kr/kbm för skogen trots att priset var 25 kr/kbm vid andra affärer i trakten.

Denna rubrik har emellertid upptagits därför att regeringsrätten avgjort en serie mål angående ingångsvärde på fastighet och därmed på skog vid slätköp. Genom köpekontrakt hade föräldrar överlåtit fastigheter till sina barn mot betalning i form av bl a köpeskillingsreverser på stora belopp. Kortare eller längre tid efter köpet hade säljarna-föräldrarna såsom gåva överlämnat reverserna till barnen.

I det fall som torde ha ansetts ligga närmast gränsen för skentransaktion (dom 19 december 1973) yttrade regeringsrätten (två ledamöter):

Genom köpekontrakt den 3 december 1966 förvärvade Ove, Lars Göran, Anita och Sture Linngård av sin moder fastigheterna Viken 1:32 och 9:7 för en köpeskillning av 885 000 kr, varav 780 000 kr angavs avse växande skog. Fastigheternas sammanlagda taxeringsvärde var då 273 600 kr. Köpeskillningen erlades genom att syskonen Linngård övertog betalningsansvaret för in-teckningslån m m på 300 000 kr och till sin moder överlämnade av dem utfärdade reverser på resterande beloppet, 585 000 kr. Sistnämnda belopp hade vid utgången av 1968 nedbringats med 553 000 kr. Det hade skett bl a genom att syskonen till modern överlämnat dels den 2 januari 1967 reverser på 280 000 kr som deras fader utställt den 3 december 1966 och lämnat dem i gåva, dels den 4 januari 1967 reverser på 240 000 kr, som modern tidigare utställt och givit dem. Lagfartsstämpel uttogs på köpeskillningen 885 000 kr och gåvoskatt erlades för gåvorna.

Den utredning som förebragts i målet ger icke vid handen, att köpeskillingen överstigit saluvärdet. Med hänsyn härtill och till omständigheterna i övrigt bör icke det förhållandet, att köpeskillingen på nyss angivna sätt till avsevärd del likviderats med anlåtande av gåvoreverser, utställda av föräldrarna, leda till att den icke godtages som grund vid bestämmandet av ingångsvärdet för skogen. Vad som förekommit i målet föranleder icke att detta värde bestämmes till annat än det i köpekontraktet angivna beloppet, 780 000 kr.

En ledamot instämde i de föregåendes slut med följande yttrande:

Genom köpekontrakt den 3 december 1966 förvärvade Ove, Lars Göran, Anita och Sture Linngård av sin moder fru Signe Linngård fastigheterna Viken 1:32 och 9:7 för en sammanlagd köpeskillning av 885 000 kr, varav 780 000 kr angavs avse växande skog. Den utredning som förebragts i målet ger icke vid handen, att köpeskillingen överstigit fastigheternas saluvärde. Vid sådant förhållande kan den omständigheten att syskonen Linngård guldit en del av köpeskillningen med ett antal reverser, vilka de erhållit som gåva och vilka i vederbörlig ordning gåvobeskattats, icke föranleda att förvärvet av skogen skall i samband med taxering till statlig och kommunal inkomstskatt anses ha skett till annat pris än det i köpekontraktet angivna beloppet 780 000 kr. Den å de båda fastigheterna växande skogens ingångsvärde skall sålunda bestämmas till sistnämnda belopp.

Två ledamöter gjorde ej ändring i kammarrättens utslag, som innebar att $280\,000 + 240\,000 = 520\,000$ kr avräknats från köpeskillningen.

I ett annat mål samma dag i liknande fråga hade det förflutit ca sex månader mellan köpekontrakt och gåvor. I detta mål var regeringsrätten enig om att avräkning för gåvorna inte skulle ske.

Med hänsyn till att realisationsvinstbeskattningen numera är evig synes emellertid transaktioner av det slag som här redovisats inte längre ha samma betydelse. Det var nämligen inte aktuellt att beskatta säljarna, vilka kunde tillämpa förrådsmetoden; jfr även RA 1963 fi 408 och 409.

Skogsbeskattning vid realisationsvinstberäkning enligt nya reglerna

Enligt 21 § KL är all försäljning av skog skattepliktig intäkt "därest icke vinst å avyttring av fastighet i dess helhet skall beskattas – – enligt 35 § såsom realisationsvinst". Om avdrag enligt kända metoder stadgas i 22 §. I anv till 35 § 2) stadgas att vid beskattning vid försäljning får vad som beskattas såsom intäkt av skogsbruk och såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet inte överstiga realisationsvinsten i dess helhet. Dessa bestämmelser, som ej ändrades 1967, var entydiga intill 1969 års taxering då den eviga beskattningen av fastighetsvinster började tillämpas vid taxering. Skilda meningar yppades. Å ena sidan anförde RN i skrivelse den 27 juni 1969 att det inte var aktuellt att beskatta skogsvinst då realisationsvinst inte uppkom efter vederbörlig uppräknig av fastighets ingångsvärde. Å andra sidan anförde skogsskattekommittén (SOU 1969:30 sid 145) att stadgandet i 2 anvisningarna till 35 § inte ändrats och att därför bestämmelserna skulle tillämpas enligt sin gamla betydelse. Kommittén har utvecklat sina synpunkter i särskild PM med tillägg till sitt betänkande (ej publicerat). I remissyttrande anförde RN att det inte vore rimligt att om en realisationsvinst om 100 kr uppkom efter uppräknig av ingångsvärdet fick 75 kr tas upp som realisationsvinst och 25 kr som skogsintäkt, medan om priset på fastigheten däremot sattes 100 kr lägre kunde en skogsintäkt på flera tusen kronor framkomma till beskattning.

Bengtsson hade sålt sin jordbruksfastighet för 80 000 kr (till sin son). Ingångsvärdet utgjorde 70 870 kr efter uppräknig. Sedan 3 000-kronorsbeloppen för 31 år frångragits kvarstod inte någon realisationsvinst. I deklaration hänförde Bengtsson 33 200 kr av köpeskillingen till växande skog. Efter avdrag (enligt förrådsmetoden) redovisade han i nettointäkten av jordbruksfastighet 3 549 kr såsom skogsnetto. TN följde deklarationen (mot skogssakkunnig). Sedan Bengtson anfört besvär hos PN (och TI tillstyrkt) yttrade PN i Hallands län: Klagandens yrkande om nedsättning av taxeringen med 3 550 kr får antas grunda sig på en av riksskattenämnden den 27.6.1969 utfärdad anvisning, enligt vilken bestämmelserna om beskattning av intäkt genom avyttring av växande skog i samband med marken borde förstås så, att sådan beskattning kan komma i fråga endast om realisationsvinst uppkommer vid avyttringen. – Då riksskattenämndens tolkning av bestämmelserna dels strider mot grunderna för skogsbeskattningen dels inte kan bringas i överensstämmelse med de alltjämt gällande föreskrifterna i 5 punkten av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen vilka förutsätter skatteplikt vid avyttring av skog i samband med marken även då vinst på avyttringen inte skall beskattas som realisationsvinst, kan tolkningen inte godtagas. Bestämmelserna bör i stället förstås så att beskattning för försäljning av skog i samband med marken skall ske därest inte försäljningen föranleder beskattning för realisationsvinst i dess helhet. Då beskattning för realisationsvinst i förevarande fall inte kommer i fråga och då invändning inte gjorts mot beräkningen av den behållna skogsinkomsten, lämnar prövningsnämnden yrkandet utan bifall.

KRG (två ledamöter) : ej ändring. (En ledamot ville bifalla.)

RR (efter prövningstillstånd): Enligt punkt 2 av anvisningarna till 35 § kommunalskattelagen skall vad som på grund av avyttringen beskattas såsom intäkt av skogsbruk och såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet sammanlagt icke upptagas till högre belopp än den vid fastighetsavyttringen uppkomna realisationsvinsten i dess helhet. Då skattepliktig realisationsvinst icke uppkommit vid försäljningen skall Bengtsson ej heller beskattas för intäkt av skogsbruk på grund av avyttringen. (Dom 28 mars 1974)

Å ena sidan kan man konstatera att den tidigare gällande grundsatsen att räntan på skogskapitalet skall beskattas har brutits. Å andra sidan är det rimligt att betrakta en fastighetsförsäljning som en helhet, vilken i första hand skall beskattas enligt realisationsvinstreglerna.

Tillväxtberäkning m m på område

Enligt RÅ 1948 ref 6 fick en skattskyldig som sålde ett område under fastigheten rätt att räkna förändringarna i virkesmassan enbart med utgångspunkt från förhållandena på området. Genom dom 20 februari 1973 angående Elias Larssons taxering 1963 (SN sid 51/74) förklarades att så skall ske då förändringarna kan beräknas. Det föreligger sålunda inte bara rätt utan också skyldighet att räkna på detta sätt. Målet gällde allframtidsupplåtelse av område för vattenreglering, men i förevarande sammanhang kan skillnad mot avyttring inte anses föreligga.

I de vanligt förekommande fall då upplåtelsen avser väg eller kraftledning, som ofta sträcker sig över skilda delar av fastigheter synes dock hinder inte föreligga mot att räkna avdraget med utgångspunkt från hela förvärvskällan. Kan det å andra sidan visas att förhållandena på väglinjen varit speciella skall dessa speciella förhållanden läggas till grund för avdragsberäkningen. Mer än skälig utredning bör inte krävas.

Skog såld utan samband med marken

Som bekant gäller för skogsförsäljningar i samband med allframtidsupplåtelser av marken att reglerna för skog såld i samband med mark får tillämpas även om köparen av skogen och den till vilken marken upplåtits är olika personer. Detta gäller ej vid försäljning av marken då i vart fall intressegemenskap krävs mellan köparna av skog resp mark, jfr t ex RÅ 1942 fi 615.

I mål angående Lindbloms taxering 1968 förelåg följande omständigheter. L ägde tillsammans med tre andra en skogsfastighet, som delägarna önskade sälja. Ett bolag uppträdde som spekulant. Emellertid framkom vid förhandlingarna att lantbruksnämnden hade intresse av att förvärva fastigheten för den yttre rationaliseringen av jordbruket. Enligt obestridd uppgift önskade emellertid nämnden att bolaget köpte en större rotpost från fastigheten för att nedbringa köpeskillingen för mark och kvarstående skog. Så skedde, och i sinom tid förvärvade nämnden fastigheten med undantag för rotposten. PN=KR=RR ansåg att rotposten sålts utan samband med marken. (Dom den 19 december 1973.) – Den intressegemenskap som krävs måste sålunda gå djupare än till genomförandet av en viss affär.

Frågor om prövningstillstånd

Avslutningsvis må jag ta upp en fråga i anledning av vissa mål som inkommit till regeringsrätten med dom i kammarrätten sedan förvaltningsprocessreformen trätt i kraft dvs domar efter 1971 års utgång. I sådana mål fordras prövningstillstånd, vilket endast meddelas under särskilda förutsättningar. Man kan skilja mellan prejudikatsdispens och resningsdispens. I fråga om prejudikatsdispens fordras att rättsfrågan har betydelse utöver det aktuella målet och det måste ankomma på part att göra det troligt om det inte är uppenbart. När det gäller resningsdispens finns inte samma klara linjer men man kan ha viss ledning dels i vad som framgår av rättegångsbalkens 59 kapitel dels i 100 § taxeringsförordningen. I alla händelser fordras att det måste framstå som ett väsentligt intresse för parten att få saken prövad. – Det skall också påpekas att ansökan om prövningstillstånd (besvären) numera inte normalt sänds till motparten för yttrande förrän prövningstillstånd beviljats. Vidare må det anmärkas att utredningen måste vara klar redan hos kammarrätten. Ny utredning skall i princip inte förekomma hos regeringsrätten, se 37 § FPL.

Som exempel på mål vari prövningstillstånd *inte* beviljats kan nämnas (beslut 5 december 1973):

1. Fråga om ingångsvärdet på skog på fastighet som förvärvats vid arvsskifte mot skifteslikvid till högt belopp. Ingångsvärdet hade bestämts efter taxeringsvärden.
2. Skogs växtlighet var ifråga. Hos regeringsrätten ifrågasattes tidigare utredningsmans noggrannhet vid besök på fastigheten. Utredning efter KR-domen visade andra värden. Taxeringsintendenten tillstyrkte nedsättning.
3. Fråga, vid försäljning av fastighet, om hur stor del av vederlaget som föll på skogen. Efter ny utredning hade taxeringsintendenten tillstyrkt nedsättning.
4. Fråga vid avdrag enligt värdemetoden om skogens utgående värde skall upptas till det värde som gällde då avverkningen skedde eller det värde skogen hade vid utgången av det år då likvid inflöt. (Prejudicerande avgörande synes ej föreligga men det torde ha ansetts självklart att skogens värde skulle bestämmas till värdet vid utgången av avverknings- eller försäljningsåret och att kammarrätten tillämpat klar lag.)
5. En fastighet hade omtaxerats från jordbruksfastighet till annan fastighet några år före beskattningsåret. Inkomsten beräknades enligt schablonmetoden. Uttag från skogskonto under beskattningsåret hade av kammarrätten upptagits till beskattning.